

Efter markprøve sæsonen 2009

Borupgaard 21/10-2009

Det er med glæde jeg har set Derbyudvalgets nye flotte hjemmeside, en så flot og stor begivenhed som et derby fortjener en flot omtale, det har vi nu fået, tak til Erik Petersen.

Tak til Jørgen Heegård for stafetten, som giver mig mulighed for at skrive om noget der ligger mit hjerte nær, nemlig Dansk Jagthunde Derby. Når man som jeg i mere end 30 år har dyrket den stående jagthund, så knytter nogle af de første og største minder sig til derbyet. Det er kun en gang i en hunds liv den har mulighed for at deltage og her vise sin kunnen i konkurrence med hele sin årgang. Traditionerne, der knytter sig til denne prøve er mange og samtlige store personligheder indenfor den engelske hundesport har deltaget i denne begivenhed, enten som hundefører eller dommer. Selvom jeg jo gerne ser pointeren klare sig godt, er det alligevel altid sådan til Derbyet, at vi glædes ved hård konkurrence fra de andre hunderacer, det er jo netop på denne prøve vi skal måle vore avls resultater mod de bedste fra vore søskende klubber.

Min første erindring om Dansk jagthunde derby stammer fra 1966, hvor min far deltog med hund, han fik ingen placering, men jeg husker helt klart finaleslippen mellem engelsk setter, Cadet af Ekebeck og Pointer Ferreos Kyros. Finalen var henlagt til en stor roemark, hvor der i den tilstødende stubmark var stablet halmballer, der sad så publikum som på en opløbsstrækning. Begge hunde gik ekstremt hårdt og stort, med vekslende føringer gennem roemarken. Pludselig springer en lille hare op i roerne og Ferreos Kyros optager forfølgelsen og snupper haren. Ikke på grund af at Kyros tog haren, men fordi, som dommeren sagde, Kyros spildte sin tid med at jage hårvildt i stedet for hønsefugle, måtte den her se sig slået og Cadet der blev Derbyvinder.

Med den fugletilgang der var i treserne kunne man ikke vinde med en enkelt fuglesituation, hundene blev ikke koblet blot fordi man så en enkelt fugl i luften, oftest blev slip i matchning og finale afgjort på fugl, endda flere gange derfor blev det også sagt om derbyet, at på første dagen dømte man som i en ungdomsklasse og på anden dagen blev der dømt som i en vinderklasse.

Men nu til nyere tid. I de sidste 15 til 20 år har derbyet udviklet sig til en mega prøve, hvor der ofte er startet omkring 100 hunde. Det siger sig selv, at med så mange startende skal der held til for at nå til tops også selvom man har en god hund, derfor er det også noget særligt når tingene går op i en højere enhed og man ender blandt de første. Jeg har altid været så heldig at være med på 2. dagen når det store slag skal slås, måske nok fordi derbyet er det sted hvor hårdt gående og stilrene hunde er et must for at kunne gøre sig gældende.

I 1986 deltager jeg på derbyet med Fugledes Mops (Mille) Derbyet blev afholdt i Vendsyssel med afslutning på Toftegaard. I matchningen, matcher jeg blandt andet imod Asger Stein Derbyudvalgets formand med Pilehavens Flaks, og slutter af med at gå mod John Henningsen med Kirkebjerg Sussi. Finalen blev ikke afgjort med en fugltagning, men på søg og stil hvilket var Mops/Milles store force.

Efter dette går der et par år uden derbyhund. Foråret 1989 har min far for mange hunde og jeg får en unghund af ham, Fugledes Nanna. Nanna havde levet det frie liv på grund af min fars dårlige helbred og derfor fik vi først dressuren i orden til efterårets prøver, heldigvis havde far fået Nanna tilmeldt derbyet, som det år blev afholdt ved Herning. Terrænerne som vi i dag kender som Vildbjerg terrænerne. Godt besat med agerhøns og fasaner, specielt omkring Herning by, hvor kommunen havde opkøbt kæmpe terræner, som derfor lå hen uden landbrugs drift. Efter formiddagens afprøvnings og andet heat lå Jerstals Ron/Søren Søe og Fugledes Nanna/ego i toppen og der blev de. Finalen stod på en stor let overskuelig mark lige uden for Herning isstadion.

Uden at sige for meget tror jeg at det blev en af de flotteste finaler i derbyets historie, vejret var flot, vinden perfekt og begge hunde ekstremt hårdtgående med fast kryds søg. Jerstals Ron var en let og utrolig velvinklet hanhund med en friktionsfri galop, så det var med bange anelser jeg slap snoren på Nanna. Men som det er med mange ting her i livet, så kan vilje og hårdt arbejde føre til meget, slippet gik, vil jeg tro i 10 min og efterhånden var det som om at de vekslende føringer i slippet vægtede til Nannas side, Ron begyndte at vende 20 meter inden han kom til skelkant og der i det 3. slag hvor Ron havde vendt for tidligt lå der en flok høns helt ude i den yderste fure, jeg var blevet derbyvinder for anden gang.

Avlsmæssigt i Kennel Fuglede havde jeg nu fået lov til at bestemme og hvor min far kun fokuserede på stil og fart, idet han sagde at stå og finde fugl det var den stående hunds pligt, ikke noget man behøvede at avle efter. Så måtte jeg se i øjnene, at med den lave fugle tilgang der var, var man nødt til at avle på de mest effektive hunde, for ikke at spille nogle fuglechancer. Først i halvfemserne blev rabiesgrænserne til de andre nordiske lande åbnet op, så derfor tog Annette og jeg til Sverige for at se hvad deres hunde kunne præstere. Vi så der nogle særdeles dygtige dressører både amatører og professionelle med hunde, som afsøgte deres marker perfekt og ikke spillede fugle chancer, desværre havde mange af dem lav hoved føring og stikkende galop. En enkelt skilte sig dog ud ved glidende galop, høj fart og kun momentvis lav hoved føring, ØB's Try, den besluttede vi at bruge. Mellem jul og nytår 94 kørte jeg til Skåne, da vores tæver var kommet i løbetid, fra Østersund fløj Try ned og jeg fik snoren i hånden af den kendte pointermand Stig Nielsson. Han sagde, pas på ham vi kan ikke undvære ham i avlen i Sverige, han skal tilbage igen.

De 2 tæver fik tilsammen 8 hvalpe. Efter Fugledes Quickstep tog vi Star og efter Fugledes Nanna tog vi Snert. Lykken er lunefuld og her overmåde gavmild, da begge hunde viste sig at have utrolige kvaliteter. Star en gul/hvid elegant tæve, en kunstner og en fryd at se på. Snert sort/hvid tæve med et effektivt søg og en overdådig vildtfinder evne, altid på job og altid uden at lave fejl. På trods af at begge hunde var ganske unge, lykkedes det at få dem præmieret i foråret 1996, således de var startberettigede til start i Svensk derby i efteråret. Efter mange års adskillelse p.g.a. rabies havde det været så godt som umuligt for udenlandske hunde at komme til Sverige. Da vi kom til Sverige og skulle samles var den første vi mødte Jørgen Heegård, der også havde en derbyhund Heegårds Q Ronja. De 3 hunde blev fulgt med stor interesse og da matchningen løb af stablen var det imellem de danske hunde sejren skulle afgøres. Snert havde igennem 1½ dags afprøvning haft 5 fejlfri situationer og hun blev, på trods af en knækket tånegl, Svensk derbyvinder. Nu er der jo gået inflation i danske hundes derbysejre i Sverige, men den gang var det noget helt specielt.

Året efter i 1997 blev Dansk jagthunde derby afholdt på Sjælland omkring Gørlev i store roemarker med mange fasaner. Konkurrencen her var anderledes hård end i Sverige, alligevel var det de samme 3 hunde, der skulle afgøre sejren imellem sig, Ronja nu med ny fører. Specielt 2.heat på Løvegård husker jeg tydeligt, vi starter ud med ryggen mod en remise og 100 fasaner foran os i roerne. Da priste jeg mig lykkelig for, at vi havde fået hentet noget svensk blod ned med skarpe næser. 3 situationer med hver af hundene luner. Finalen stod på Mullerup gods også i roer og Fugledes Star trak det længste strå og fandt agerhøns i finaleslippet, i øvrigt de eneste agerhøns jeg så i de 2 dage. Annette og jeg stod således med 2 hunde, der begge havde en derbysejr og en 3. plads hvem skulle man vælge som avlshund? Vi valgte den stabile vildtfinder Snert og Star rejste til Norge som jagthund. Efter at have vundet 4 derbyer på 10 år, skulle det jo være en smal sag, at snuppe et mere, men sådan er det ikke gået, jeg er i den næste 10 årige periode blevet placeret 2 gange, men sejrens palmer er det ikke blevet til, deraf kan man lære, at blive derbyvinder er ikke noget man bare gør.

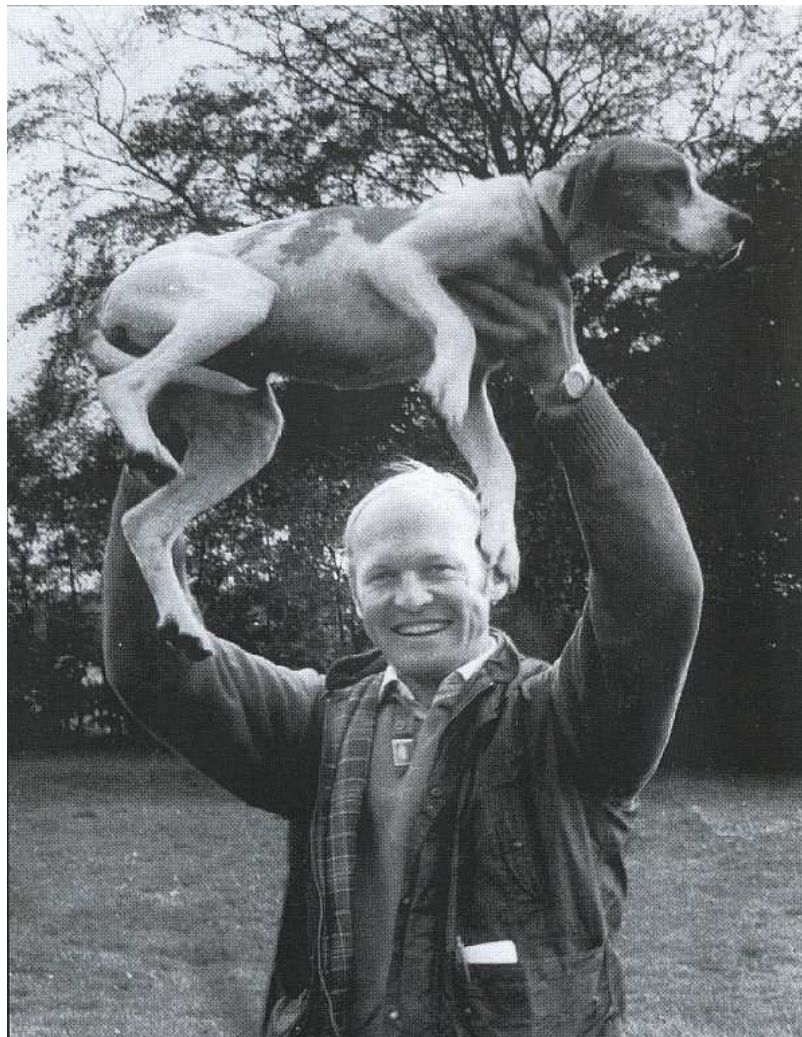
Nu er Dansk jagthunde derby gået ind i en ny fase, vi har besluttet at flytte afprøvningen til foråret. Begrundelsen er, at det er utroligt vanskeligt at finde terræn til imellem 70 og 100 hunde om efteråret, hvis alle skal have lige chancer. Jeg mener det er en rigtig beslutning, vi er nødt til at være realistiske,

det bliver vanskeligere og vanskeligere at skaffe store terræner til efterårsprøver, se bare på de problemer Sjællænderne har med at skaffe plads til efterårs vinderklasser.

Der er dog ting vi skal være meget opmærksomme på, selvfølgelig skal stil og fart være i top, men søget må ikke glemmes, det er utrolig vigtigt at stortgående engelske hunde har et veldækkende søg, hvad kan vi bruge en hund til som løber ret op i vinden og tager stand i den modsatte ende af marken, nej vel.

Hermed ønsker jeg held og lykke til Dansk Jagthunde Derby og det nye spændende tiltag. Samtidig giver jeg stafetten videre til Jan Rasmussen Bårdesø, der har gjort sig gældende både med hund og som dommer i Dansk Jagthunde Derby !

De bedste hilsner
Flemming Fuglede Jørgensen

Flemming Fuglede Jørgensen efter sejren i Herning 1989

Foto: Erik Petersen